

Case: Lise 4 år

Lise bor alene med moren sin. Mor strever psykisk, og har i perioder depressive episoder der hun orker lite og blir fort sint. De har lite nær familie, så Lise har i perioder blitt passet på av mange forskjellige når moren har vært for syk.

Lise går i barnehage. Akkurat nå er det samlingsstund der de holder på å lese eventyret om «De tre bukkene bruse». Rett før samlingsstunden kranget Lise med en annen jente om hvem som skulle være «mamma» da de lekte familie. I samlingsstunden er det vanskelig for Lise å sitte stille. Hun fikler med kjolen sin, kroppen vrir seg og hun skumper borti barna som sitter ved siden av henne. Den voksne som har samlingsstunden sier at «alle barna må sitte stille». Lise er stille en liten stund, men hun begynner raskt å bevege på seg igjen og snur seg til siden og sier noe til et av de andre barna. Lise begynner etter hvert å plage det andre barnet. En voksen setter seg ned ved siden av henne og prøver å roe henne ned. Det fungerer ikke, og Lise fortsetter å pirke borti de andre barna. Uroen smitter, og den voksne tar med seg Lise og går ut så de kan få en pause.

Den voksne prøver å få blikkontakt med Lise og spørre om det er noe som har skjedd. Lise ser først ned i bakken, men etter hvert møter hun blikket hennes. Lise svarer ikke på spørsmålet, men begynner istedenfor å tulle og tøyse. Hun snakker om hva hun spiste til frokost, og den voksne kjenner at hun blir litt forvirret fordi Lise snakker ikke helt sammenhengende og temaet skifter fort. Kroppen til Lise er fortsatt utrolig, og hun tar på alt som er rundt henne.

Den ansatte sier at Lise må hører etter, og kjenner at hun blir provosert, fordi det virker som om Lise ignorerer det hun sier. Lise blir sint, og sier at hun vil ikke, og at hun vil hjem. Dette er så typiske Lise, tenker den ansatte. Lise motsetter seg alltid grenser, og det virker som om hun terger de ansatte med vilje.

Meg som ansatt – økt 1

Lise på starten av
samlingsstund

Underveis i
samlingsstund

Når Lise og ansatt er
på gangen

Oslo

Case: Lars 15år

Helsesykepleier skal snakke med Lars. Hun er bekymret for hvordan han har det på skolen. Hun vet at han blir ertet i perioder og har få venner. I tillegg har han hatt det vanskelig hjemme da han var liten. Foreldrene hans hadde ofte store konflikter, og hun vet at han har vært vitne til vold. Foreldrene er nå skilt, og Lars bor hos de 50/50.

Helsesykepleieren har en god relasjon til Lars. De har snakket sammen tidligere om at Lars synes det er vanskelig på skolen. Men i dag er Lars litt unnvikende når helsesykepleieren prøver å ta opp en konkret episode på skolen da Lars ble dyttet inn i veggen og truet av en medelev. Det er vanskelig å få blikkontakt med han, og han stirrer ned i bakken. Han mumler litt til svar, men det er vanskelig å høre helt hva han sier.

Helsesykepleieren prøver å spørre litt mer direkte om episoden på skolen i et forsøk på å få bedre flyt i samtalen. Helsesykepleieren vet at Lars ble veldig redd da det skjedde, men når de skal snakke om det nå virker han helt flat og egentlig litt uengasjert i samtalen. Når han gjesper får helsesykepleieren en følelse av at Lars kjeder seg i samtalen, og kjenner at hun blir litt stresset for at de ikke kommer noen vei. Hun føler at hun plager han med spørsmålene sine, og samtalen flyter ikke sånn som den pleier.

Etter hvert er det som om energien går ut av de begge. Tiden føles som om den går sakte. Helsesykepleier skjønner ikke helt hva som skjer, for hun får ikke det han sier til å stemme. Lars sier at han er ferdig med situasjonen, og at han ikke vil snakke om det. Samtidig så visste han jo at det var tema for samtalen, så hvorfor kom han da?

Meg som ansatt – økt 1

Lars på starten av
samtalen

Lars underveis i
samtalen

Lars mot slutten
av samtalen

Oslo